

Sygn. akt VI Gz 241/17

POSTANOWIENIE

Dnia 28 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Joanna Rusińska (spr.)

Sędziowie SO Małgorzata Bartczak – Sobierajska, SO Zbigniew Krepski

po rozpoznaniu w dniu 28 grudnia 2017r.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) S.A. w Komornikach

przeciwko B. G.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego na pkt 2 i 3 postanowienia Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 6 września 2017r., sygn. akt V GNe 4017/16

postanawia

odrzuć zażalenie na punkt 3 (trzeci) i oddalić zażalenie na punkt 2 (drugi) zaskarżonego postanowienia.

SSO Zbigniew Krepski SSO Joanna Rusińska SSO Małgorzata Bartczak Sobierajska

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 6 września 2017 r. Sąd Rejonowy w Toruniu oddalił wniosek pozwanego o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty z dnia 28 grudnia 2016 r. (pkt.1), odrzucił sprzeciw, (pkt 2) i w wyniku rozpoznania skargi pozwanego na orzeczenie referendarze sądowego, utrzymał w mocy jego postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty.

W uzasadnieniu postanowienia Sąd ten stwierdził, że odpis nakazu zapłaty został doręczony na prawidłowy adres pozwanego ujawniony w CEIDG i pozwany nie wykazał, że bez swej winy uchybił terminowi do wniesienia sprzeciwu. Dlatego jego wniosek na podstawie art. 168 § 1 k.p.c. oddalił i odrzucił sprzeciw, jako spóźniony na podstawie art. 504 § 1 k.p.c. W rezultacie, według Sądu Rejonowego nie było podstaw do uwzględnienia skargi na orzeczenie referendarza, gdyż nakaz zapłaty wydany przez referendarza sądowego, jako prawomocny, stanowi tytuł egzekucyjny (art.777 pkt 1¹ k.p.c.). Były więc podstawy do nadaniu mu klauzuli wykonalności.

W zażaleniu pozwany skarżąc postanowienie Sądu Rejonowego w punkcie 2 i 3, zarzucił mu naruszenie art. 89 § 1 k.p.c. w zw. z art. 379 pkt 2 k.p.c. wskazując na nieważność postępowania, art. 133 § 1 k.p.c. w zw. z art. 135 § 1 k.p.c. polegającym na ich niezastosowaniu i wadliwym doręczeniu przesyłki sądowej na adres wskazany w CEIDG oraz art. 168 § 1 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty. W oparciu o takie zarzuty skarżący domagał się uchylecia zarządzenia referendarze sądowego w zakresie stwierdzenia prawomocności nakazu zapłaty, wstrzymanie wykonania nakazu zapłaty, doręczenie nakazu zapłaty na

adres siedziby pozwanego i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, alternatywnie wniósł o zmianę postanowienia o odrzuceniu sprzeciwu i przywrócenie mu terminu do wniesienia sprzeciwu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

1. Zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego o utrzymaniu w mocy postanowienia referendarza sądowego w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty jest niedopuszczalne, albowiem Sąd ten rozstrzygał skargę pozwanego na orzeczenie referendarza, jako sąd drugiej instancji (art. 767^{3a} k.p.c.). Zatem w tym zakresie, zażalenie należało odrzucić (art.373 k.p.c. w zw. z art.397 § 2 k.p.c.).

2. Zażalenie na postanowienie o odrzuceniu sprzeciwu jest bezzasadne.

Zarzut nieważności postępowanie z uwagi na wskazywane przez skarżącego nieprawidłowości w umocowaniu osób udzielających pełnomocnictwa procesowego w imieniu powodowej spółki (art. 89 § 1 k.p.c. w zw. z art. 379 pkt 2 k.p.c.) jest chybiony.

Pełnomocnictwo dla radcy prawnego zostało udzielone w dniu 18.12.2013 r. (k.6), a więc w czasie, w którym zgodnie z odpisem pełnym z rejestru przedsiębiorców KRS, C. S. i J. O. byli członkami zarządu powodowej spółki (k.12). W tej sytuacji fakt, iż w chwili składania pozwu jeden z członków zarządu (...) S.A. (C. S.) był wykreślony w rejestrze, nie ma wpływu na prawidłowość umocowanie pełnomocnika reprezentującego w sprawie powoda (zob. uzasadnienie uchwały SN z dnia 8.11.2007 r., III CZP 92/07, OSNC, nr 11, poz.126).

Nietrafiony jest także zarzut dotyczący nieprawidłowości doręczenia przesyłki sądowej pozwanemu (art. 133 § 1 k.p.c. w zw. z art. 135 § 1 k.p.c.).

Zgodnie z art. 133 § 2a k.p.c., pisma procesowe dla przedsiębiorców i wspólników spółek handlowych, wpisanych do rejestru sądowego albo Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (CEIDG), doręcza się na adres udostępniany w rejestrze albo CEIDG, chyba że strona wskazała inny adres dla doręczeń.

Powód wskazał w pozwie adres pozwanego dla doręczeń wynikający z aktualnego odpisu z CEIDG (k.20) i na ten adres (G., ul (...)) dokonano doręczenia przesyłki sądowej. Ten adres podaje także obecnie pozwany jako właściwy. W związku z tym domaganie się przez niego prawidłowego doręczenia jest niezrozumiałe.

Orzecznictwo, do którego odwołuje się pozwany w zażaleniu - wskazując, że doręczenie powinno być na adres zamieszkania - dotyczy natomiast stanu prawnego przed wejściem w życie art. 133 § 2a k.p.c., w brzmieniu obowiązującym od dnia 8.9.2016 r.; zatem przed wniesieniem pozwu w niniejszej sprawie, a to czyni je nieaktualnym.

Mając powyższe na uwadze, okoliczność, iż pozwany przedsiębiorca nie zapewnił sobie możliwości odbioru przesyłek pocztowych adresowanych na adres miejsca prowadzenia przez niego jego działalności gospodarczej, podany w CEIDG jako adres dla doręczeń, nie powoduje, że strona nie dokonała w terminie czynności procesowej bez swojej winy (art.168 § 1 k.p.c.). W tym zakresie Sąd odwoławczy w całości podziela argumentację Sądu I instancji, zwłaszcza, że w zażaleniu pozwany skutecznie jej nie zakwestionował.

Z tych względów, oddalenie wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu jest uzasadnione, a w konsekwencji Sąd I instancji prawidłowo też zastosował art. 504 § 1 k.p.c.

W związku z tym, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art.397 § 2 k.p.c. należało oddalić zażalenie na postanowienie o odrzuceniu sprzeciwu.

SSO Zbigniew Krepski SSO Joanna Rusińska SSO Małgorzata Bartczak Sobierajska

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)